

Arrest

nr. 131 202 van 13 oktober 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X,
Handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, die verklaren van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 26 maart 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 20 februari 2014 die een einde stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 april 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. ULUSOY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen verklaren van Bulgaarse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op respectievelijk 25 september 1963 en 20 september 1968.

Op 22 april 2013 dient de eerste verzoekende partij een aanvraag voor en verklaring van inschrijving in als zelfstandige.

Eveneens op 22 april 2013 dient de tweede verzoekende partij een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als echtgenote van de eerste verzoekende partij. Ook voor de minderjarige dochter van de verzoekende partijen wordt een aanvraag voor een verklaring van inschrijving ingediend, in haar hoedanigheid van descendent van de eerste verzoekende partij.

De verzoekende partijen worden op 8 augustus 2013 in het bezit gesteld van een E kaart.

Op 20 februari 2014, met kennisgeving op 24 februari 2014, neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding met betrekking tot de eerste verzoekende partij de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 57 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: O., K.A. (...), Nationaliteit :Bulgarije, Geboortedatum : (...), Geboorteplaats: S, Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te: (...).

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als zelfstandige op 22/04/2013, en verkreeg de E-kaart op 08/08/2013.

Betrokkene legde oorspronkelijk ter staving van de aanvraag tot verklaring van inschrijving de volgende documenten voor: het volledig uittreksel van de Kruispuntbank der ondernemingen van de firma GCV B.A. (...) en een bewijs van inschrijving bij een sociale kas voor zelfstandigen. Betrokkene liet daarmee tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken uitschijnen een zelfstandige activiteit te hebben. De voorgelegde documenten waren van doorslaggevend belang bij het toestaan van het verblijfsrecht omdat overeenkomstig art. 50, §2, 2° van het KB van 8.10.1981 net die documenten dienen te worden voorgelegd om het verblijfsrecht als zelfstandige te kunnen krijgen.

Het Rijksinstituut voor sociale verzekeringen voor zelfstandigen (RSVZ) heeft echter een onderzoek naar de (vermeende) zelfstandige activiteit van betrokkene ingesteld en is tot de conclusie gekomen dat er geen effectieve activiteit plaats vond, waardoor de sociale kas de opdracht kreeg de aansluiting met terugwerkende kracht stop te zetten. Dientengevolge heeft het Rijksinstituut, de Dienst Vreemdelingenzaken laten weten dat betrokkene retroactief wordt geschrapt als zelfstandige.

Uit deze bevindingen moet besloten worden dat betrokkene onder valse voorwendsels het verblijfsrecht heeft bekomen en nooit daadwerkelijk een zelfstandige activiteit heeft uitgeoefend. Artikel 42 septies van de wet van 15.12.1980 voorziet dat de Staatssecretaris of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijf, wegens het verstrekken van valse of misleidende informatie of gebruik van vervalste documenten die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het verkrijgen van het verblijfsrecht. Gezien bovenstaande vaststellingen dient overeenkomstig art. 42 septies dan ook een einde gesteld te worden aan duurzaam verblijfsrecht van de Burger van de Unie.

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister conform art.42 septies een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen."

Eveneens op 20 februari 2014, met kennisgeving op 24 februari 2014, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris met betrekking tot de tweede verzoekende partij de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 gelezen in combinatie met artikel 69 ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: O., Z.S. (...), Nationaliteit :Bulgarije, Geboortedatum : (...), Geboorteplaats: L, Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...).

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Mevrouw O., Z.S. (...) diende op 22/04/2013 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als echtgenote van de heer O., K.A. (...) (NN: (...)) en verkreeg de E-kaart op 08/08/2013.

Het verblijf van de echtgenoot werd op 20/02/2014 beëindigd op basis van artikel 42 septies van de wet van 15/12/1980 (zie aparte bijlage 21 voor meneer). Ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de Burger van de Unie die zij is komen te vervoegen, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene, overeenkomstig artikel 42 ter, §1,1° van de wet van 15/12/1980.

Ook het verblijf van het kind: A., S.K. (...), geboren op (...) dient overeenkomstig artikel 42 ter, §1,1° van de wet van 15/12/1980 te worden beëindigd, gelet op de intrekking van het verblijfsrecht van de persoon die zij vervoegd hebben, met name haar vader O., K.A. (...).

Voor zover er humanitaire bezwaren zouden zijn overeenkomstig artikel 42 ter, §1, derde lid van de wet van 15/12/1980 dient opgemerkt te worden dat de kinderen de Bulgaarse nationaliteit hebben en dus als EU-burgers in staat moeten zijn zich in elke lidstaat naar keuze te vestigen, te integreren, medische verzorging te genieten, een gezinsleven op te bouwen en op te groeien, toch voor zover de vader van de kinderen in de desbetreffende lidstaat aan de verblijfsvoorwaarden voldoet of eventueel zou kiezen voor terugkeer in de eigen lidstaat.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“Dat eerste verzoeker dat de vennootschap niet gezond was en er geen opdrachten binnenkwamen, reden waarom geen activiteit en plaatsvonden;

Dat eerste verzoeker de nodige inspanningen heeft gedaan en al zijn verplichtingen is nagekomen, zoals het dragen van de sociale lasten en overige formaliteiten, doch buiten zijn wil om geen opdrachten binnen kreeg;

Dat verzoeker zijn gezin steeds heeft kunnen onderhouden zonder een onredelijke economische belasting te vormen voor de Belgische staat. Verzoekers hebben al hun bezittingen verkocht in Bulgarije, en hebben in de periode van werkloosheid geleefd van hun spaargelden;

Dat bovendien zowel verzoeker als zijn echtgenote werkbereid zijn en sinds door het einde van de overgangsmaatregelen voor Bulgaarse werknemers toegang hebben tot de arbeidsmarkt zonder arbeidskaart;

Dat de negatieve beslissing met bevel om het grondgebied te verlaten met dien verstande niet als redelijk kan beschouwd worden, gelet op de gelijkstelling van hun statuut,

Dat dit middel gegrond is;

2.1.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het eerste middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In het eerste middel roepen verzoekers de schending in van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekers stellen dat de beslissing die genomen werd voor verzoeker onredelijk is omdat hij als zelfstandige de sociale bijdragen heeft betaald en alle andere formaliteiten heeft gerespecteerd. Verder stellen verzoekers dat de verzoeker zijn gezin kon onderhouden, zonder een economische belasting te vormen voor de Belgische Staat.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het RSVZ ene onderzoek heeft gevoerd naar de zelfstandige activiteit van verzoeker en dat uit dat onderzoek blijkt dat er geen effectieve activiteit is , waardoor de sociale kas de opdracht kreeg de aansluiting van verzoeker met terugwerkende kracht stop te zetten.

Uit het feit dat er geen effectieve zelfstandige activiteit werd uitgeoefend kan afgeleid worden dat verzoeker valse of misleidende informatie heeft doorgegeven aan verwerende partij om het verblijfsrecht te verkrijgen.

Op grond van artikel 42 septies Vreemdelingenwet kan verwerende partij een einde stellen aan het verblijfsrecht, wegens het verstrekken van valse of misleidende informatie of het gebruik van vervalste documenten die van doorslaggevend belang zijn geweest.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekers ook niet gevolgd worden waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

“Betreffende de ingeroepen schending van het redelijkheidsbeginsel merkt de Raad op dat dit beginsel de rechter niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te

bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St., nr. 82.301, 20 september 1999). De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing, vast dat de verweerder in redelijkheid tot de door hem gedane vaststelling komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling.” ((RVV, nr. 10.482 van 25 april 2008).

In het administratief dossier bevindt zich de brief van 18 oktober 2013 van het Rijksinstituut voor de sociale verzekeringen der zelfstandigen gericht aan Acerta SVF, waarbij verzoeker aangesloten was.

Het Rijksinstituut voor de sociale verzekeringen der zelfstandigen gaf aan dat uit de vragenlijst die verzoeker moest invullen onvoldoende bewijskrachtige gegevens omvat die wijzen op de uitoefening van een beroepsactiviteit als zelfstandige.

Gelet op de bevindingen van het RSVZ zijn de bestreden beslissingen niet onredelijk.

Het middel is ongegrond.”

2.1.3. De Raad wijst er op dat een schending van het redelijkheidsbeginsel slechts kan vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Uit het administratief dossier blijkt dat de RSVZ op 18 oktober 2013 per brief aan Acerta meedeelde dat de eerste verzoekende partij die staat ingeschreven als zaakvoerder van de GCV B.A. niet voldoende bewijskrachtige gegevens heeft aangebracht die wijzen op de uitoefening van een beroepsactiviteit als zelfstandige, zodat haar aansluiting bij Acerta dient te worden geschrapt.

De verzoekende partijen tonen met hun betoog niet aan dat de feitelijke vaststellingen waarop de gemachtigde van staatssecretaris zich heeft gebaseerd bij het nemen van de bestreden beslissingen niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt kennelijk onredelijk zijn, namelijk de vaststelling dat het RSVZ na een onderzoek heeft vastgesteld dat er geen effectieve activiteit als zelfstandige heeft plaatsgevonden hetgeen resulteerde in de retroactieve schrapping van de inschrijving als zelfstandige, terwijl de voorgelegde documenten die tot de inschrijving hebben geleid van doorslaggevend belang waren bij het toestaan van het verblijfsrecht.

Dit motief vindt steun in het administratief dossier en wordt door de verzoekende partijen niet weerlegd door de loutere bewering dat zij al hun verplichtingen zouden zijn nagekomen, dat zij hun gezin hebben kunnen onderhouden zonder een onredelijke belasting te vormen voor de Belgische staat en dat zij werkbereid zijn, beweringen die zij met geen enkel (begin van) bewijs hard maken.

De verzoekende partijen tonen niet aan dat de verwerende partij op onredelijke wijze heeft geconcludeerd dat op grond van artikel 42septies van de vreemdelingenwet een einde dient gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de verzoekende partijen nu uit de bevindingen van de RSVZ besloten moet worden dat zij het verblijfsrecht onder valse voorwendsels hebben bekomen en er nooit sprake is geweest van een zelfstandige activiteit temeer zij in het middel stellen te hebben geleefd “in de periode van werkloosheid” van hun spaargelden en toegeven dat “er geen opdrachten binnenkwamen” waarmee zij te kennen geven geen zelfstandige activiteiten te hebben ontplooid. Minstens tonen zij niet aan enige zelfstandige economische activiteit te hebben uitgevoerd.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. Het middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel luidt als volgt:

“Dat zowel verzoekers als hun dochtertje van tien jaar volledig geïntegreerd zijn in onze samenleving, duurzame contacten hebben opgebouwd met hun burens en verschillende vrienden hebben gemaakt;

Dat de minderjarige dochter van verzoekers school loopt in België sinds 2008, en volledig geïntegreerd is in haar omgeving, de Nederlandse taal machtig is, en in België een sociaal leven heeft; (zie stuk 3)

Dat de bestreden beslissing manifest indruist tegen het recht op privé-leven zoals gewaarborgd in het artikel 8 EVRM, met dien verstande dat een bevel om het grondgebied te verlaten dermate verstrekend is verzoekers, maar voornamelijk voor de dochter van verzoekers, en de ingrijpende gevolgen van de terugkeer niet gerechtvaardigd kunnen worden door met een legitiem doel;

Dat het tienjarig dochtertje van verzoekers A.S.K. (...), een ruime sociale kring heeft uitgebouwd op haar school en volledig is opgenomen in de gemeenschap van Maasmechelen. Het kind heeft duurzame contacten met haar leerkrachten en schoolvriendjes op school, terwijl ze geen vrienden of kennissen in Bulgarije heeft;

Dat zowel verzoekers alsook hun minderjarig kind het recht hebben op het ontwikkelen en onderhouden van relaties met anderen op grond van art. 8 EVRM;

Dat het uiteraard niet aangewezen kan zijn om een tienjarig kind van haar vertrouwde omgeving te onttrekken om terug te leven in een land waar ze niemand kent;

Gezien de voorliggende omstandigheden staat vast dat een terugkeer de waarborgen van de hogere rechtsnormen van het EVRM niet eerbiedigt.

Dat het uiteraard niet aangewezen is het kind van haar ouders te scheiden. Dat met dien verstande zowel het kind als haar ouders het recht op verblijf van meer dan drie maanden toegekend dient te worden op grond van art. 8 EVRM;

Dat ook dit middel gegrond is;"

2.2.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het tweede middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In het tweede middel roepen verzoekers de schending in van artikel 8 EVRM.

Verzoekers stellen dat hun recht op een privéleven geschonden is omdat het 10jarig dochter niet verder naar school kan gaan in België en dat zij gescheiden zal worden van haar sociale kring. Verder stellen verzoekers dat zij het recht hebben op het ontwikkelen van sociale relaties.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekers niet aantonen dat het kind niet naar school kan gaan in Bulgarije. Zij houden evenmin voor dat het kind gespecialiseerd onderwijs nodig zou hebben.

De sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissingen beletten verzoekers niet om contact te houden met hun sociale relaties uit België.

"Specifiek wat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM betreft, dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet duidt op welke wijze de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, door het nemen van de bestreden beslissingen, deze verdragsbepaling zou hebben geschonden. Louter ten overvloede wijst de Raad erop dat de bestreden beslissingen niet tot doel of gevolg hebben dat verzoekster wordt gescheiden van haar echtgenoot en kinderen, dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM en dat verzoekster niet aantoont dat de door haar opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet." (RVV, nr. 82 065 van 31 mei 2012).

"In zoverre de verzoekende partij verwijst naar de banden die zij hier ten gevolge van haar integratie heeft uitgebouwd, dient te worden opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM" (RvS 23 januari 2002, nr. 102.840; RvS 15 februari 2005; nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824). Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond."

2.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In casu wijzen de verzoekende partijen die getrouwd zijn, op het bestaan van hun gezinsleven samen met hun minderjarige dochter. Uit rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de gezinsband tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld. De verwerende partij betwist in casu evenmin de gezinsband.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

In casu gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf. Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Bijgevolg dient artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw te worden genomen. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de

“inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van ‘s lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij de uitvaardiging van de bestreden beslissingen een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van de verzoekende partijen in het kader van de eerbied voor hun gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

De verzoekende partij hebben een verblijfsrecht verkregen op basis van een inschrijving als zelfstandige.

Artikel 42septies van de vreemdelingenwet voorziet dat een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht indien valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten zijn gebruikt, fraude is gepleegd of andere onwettige middelen zijn aangewend die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.

In casu werd het verblijfsrecht van de eerste verzoekende partij beëindigd nu uit onderzoek van de RSVZ blijkt dat zij valse voorwendsels heeft gebruikt om het te verkrijgen daar zij nooit een zelfstandige activiteit heeft uitgeoefend. Het verblijfsrecht van de tweede verzoekende partij en dat van de dochter van de verzoekende partij, dat werd afgeleid van het verblijfsrecht van de eerste verzoekende partij, werden beëindigd omdat het verblijfsrecht van de eerste verzoekende partij werd beëindigd. De Raad wijst erop dat de verzoekende partijen in hun verzoekschrift geenszins met concrete gegevens de conclusie van het RSVZ en bijgevolg de motieven van de bestreden beslissingen die op deze conclusie zijn gebaseerd, weerleggen, en dat zoals reeds werd besproken onder punt 2.1.3. de verwerende partij was gerechtigd het verblijfsrecht van de verzoekende partijen te beëindigen.

Bovendien moet er, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zich zou kunnen beroepen, niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754; RvS 20 juni 2008, nr. 2.923 (c)). In casu tonen de verzoekende partijen dergelijke onmogelijkheid niet aan. De verzoekende partijen wijzen enkel op het feit dat hun dochter volledig geïntegreerd is, namelijk dat zij schoolloopt in België sedert 2008, dat ze vrienden heeft gemaakt, Nederlands spreekt en hier een sociaal leven heeft opgebouwd. Zij voeren geen concrete hinderpalen aan waaruit blijkt dat het onmogelijk is het gezins- en privéleven in het land van herkomst te ontwikkelen of verder te zetten, doch stellen slechts dat hun dochter geen vrienden of kennissen heeft in Bulgarije, dat een terugkeer ingrijpende gevolgen zal hebben en dat het niet aangewezen is een tienjarig kind uit haar omgeving te onttrekken. In zoverre wordt verwezen naar de vriendschapsbanden die in België ten gevolge van de integratie zouden zijn uitgebouwd, dient te worden opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 23 januari 2002, nr. 102.840; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824). Bovendien kan artikel 8 van het EVRM niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. Waar wordt gewezen op het schoollopen van de minderjarige dochter wordt erop gewezen dat dienaangaande de Raad van State reeds heeft gesteld dat artikel 8 van het EVRM geen waarborg inhoudt voor onderwijs op het Belgisch grondgebied (RvS 29 november 2006, nr. 165.277). Bovendien tonen de verzoekende partijen niet aan dat zij een bepaalde soort onderwijs zou behoeven dat niet beschikbaar is in het land van herkomst. Waar zij voorhouden dat het niet aangewezen is dat het kind van de verzoekende partijen gescheiden wordt, dient de Raad op te merken dat de bestreden beslissingen geenszins een dergelijke scheiding tot gevolg hebben. Om dezelfde reden kunnen de verzoekende partijen niet ernstig voorhouden dat zij volledig uit haar vertrouwde omgeving zal worden onttrokken, nu zij de verzoekende partijen volgt.

Bovendien kunnen de verzoekende partijen nog altijd via de geëigende procedure, wanneer zij aan de voorwaarden voldoen, een verblijfsrecht verkrijgen. De Raad dient vast te stellen dat de verzoekende partijen nalaten in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in hun familiaal leven zou uitmaken en dat hun private belangen dienen te

primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Met betrekking tot het privéleven voeren de verzoekende partijen geen andere elementen aan.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Het middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van het materiële motiveringsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“Dat eerste verzoeker geenszins de Belgische autoriteiten heeft willen misleiden met zijn activiteit als zelfstandige;

Dat eerste verzoeker al zijn sociale verplichtingen is nagekomen;

Dat eerste verzoeker te goeder trouw is, en zeker niet de intentie heeft gehad om niet in regel te zijn, doch heeft moeten lijden onder de crisis;

Dat de beslissing aldus niet overeenstemt met de werkelijkheid wanneer verwerende partij besluit dat verzoeker onder een vals voorwendsel een verblijfsrecht zou hebben willen bekomen;

Huidig middel is gegrond;”

2.3.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het derde middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In het derde middel roepen verzoekers de schending in van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker stelt dat hij niet de intentie heeft gehad om valse of misleidende informatie door te geven, maar dat hij heeft geleden onder de crisis.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de conclusie dat verzoeker valse of misleidende informatie zou hebben doorgegeven de redelijke conclusie is die voortvloeit uit de bevindingen van het RSVZ, die aanwezig zijn in het administratief dossier.

Het verblijfsrecht werd toegekend onder de voorwaarde dat verzoeker een zelfstandige activiteit uitoefende. Uit het onderzoek van het RSVZ blijkt dat er geen effectieve zelfstandige activiteit werd uitgeoefend.

Aangezien de oorzaak die aan de basis lag van het verblijfsrecht nooit bestaan heeft, wordt het verblijfsrecht van verzoeker beëindigd.

“Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen” (RVV 29 maart 2012, nr. 78 303).

Verzoeker toont niet aan dat hij effectief een zelfstandige activiteit uitoefent en dat de bevindingen van het RSVZ verkeerd zouden zijn.

De bestreden beslissing is gesteund op een correcte feitenvinding.

Het middel is ongegrond.”

2.3.3. De verzoekende partijen bekritisieren de bestreden beslissingen inhoudelijk en voeren de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Hun betoog is erop gericht te ontkennen dat zij de overheid misleiden hebben en aan te geven dat zij in tegendeel te goeder trouw waren, doch hebben geleden onder de crisis.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit de bespreking van het eerste middel onder punt 2.1.3. blijkt dat de verwerende partij, gelet op de informatie beschikbaar in het administratief dossier, niet op onredelijke wijze tot de conclusie kwam dat de verzoekende partijen het verblijfsrecht onder valse voorwendsels hebben bekomen gezien het feit dat er nooit een zelfstandige activiteit werd uitgeoefend, zodat op grond van artikel 42septies van de vreemdelingenwet een einde dient te worden gesteld aan dit verblijfsrecht. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt, werd dit verblijfsrecht toegekend onder de voorwaarde dat de eerste verzoekende partij

een zelfstandige activiteit uitoefent, terwijl uit het onderzoek van de RSVZ blijkt dat dit nooit het geval is geweest. Dit wordt door de verzoekende partijen ontkend noch weerlegd. Het feit dat zij te goeder trouw zouden zijn en niet de intentie hadden niet in regel te zijn, wordt niet aangetoond en blijkt niet uit het administratief dossier. Immers waar de verzoekende partijen in het verzoekschrift toegeven nooit enige zelfstandige activiteit te hebben uitgevoerd, hebben zij nagelaten de verwerende partij hiervan spontaan op de hoogte te brengen terwijl zij wisten of moesten weten dat hun verblijfsrecht maar verkregen was op de voorwaarde van het uitoefenen van een zelfstandige activiteit. Zij tonen niet aan dat de verwerende partij in casu niet mocht overgaan tot het beëindigen van het verblijfsrecht. Verzoekende partijen brengen voorts geen bewijzen bij van het feit dat zij zouden geleden hebben onder de crisis en om die reden zelfs geen zelfstandige activiteit zouden hebben kunnen aangevat.

Voor het overige kan verwezen worden naar de bespreking van het eerste middel onder punt 2.1.3. nu de verzoekende partijen geen andere grieven aanbrengen.

Met hun betoog maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissingen te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 525 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN